

Grænsegebeter alligevel at gaa videre, end man har haft til Hensigt. Jeg tror ikke, det er sket, men det ærede Medlem synes at være af en anden Mening. Jeg erken- der, at det, som det ærede Medlem der har draget frem, ikke var rettet mod mig personlig — han udtalte jo, at han aner- kender min gode Vilje, og at han ikke har villet drage andet frem end det, der er sket under den foregaaende Minister.

Det første, det ærede Medlem omtalte, er det Begravelsescirculære, som Rege- ringen lod udgaa under den foregaaende Minister. Jeg vil derom tillade mig at sige til det ærede Medlem, at Forholdet er dette, at tidligere havde Dissenterne ikke nogen som helst Ret til at bruge Folke- kirkens Begravelsespladser, idet alle Kirke- gaardene ere Folkekirkens Begravelses- pladser og tilhøre den. Men det følte man var uheldigt og urigtigt, og man vilde derfor gerne aabne Adgang for Medlemmer af andre Kirkesamfund til at bruge Folke- kirkens Begravelsespladser. Da det er en Sag, som jeg har været med til at be- handle i det kirkelige Raad, ved jeg nøje Besked om, hvad der var Motivet til at indstille det til Regeringen, og Motiverne vare virkelig disse, at man vilde vise sig imødekommende over for Dissenterne her i Landet, men man mente rigtignok, at naar det skulde gøres, maatte det dog ske paa en saadan Maade, at det ikke kom til at forarge Folkekirkens Medlemmer, og at man ikke traadte Ejeren af Kirkegaar- den, hvilket jo Folkekirken er, for nær ved denne Bestemmelse. Jeg vil blot gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at denne Bestemmelse, som da blev truffen, ikke har haft til Hensigt at træde Dissen- terne for nær eller krænke dem, men Hen- sigten har været lige det modsatte.

Naar det ærede Medlem taler om de Bestemmelser, der ere givne angaaende Udtrædelse af og Indtrædelse i Folkekirken, saa indrømmer jeg, at det er et meget vanskeligt Spørgsmaal, og jeg siger frem- deles, at hvis man vil give en Bestemmelse om, hvorledes Indtrædelse i og Udmeldelse af Folkekirken *skulde* finde Sted, hvorledes Folk skulde være *forpligtede* til at bære sig ad, saa var det en Sag, der burde af- gøres af Lovgivningsmagten og ikke kunde afgøres ved ministeriel Resolution. Men det har heller ikke været Meningen at træffe en saadan Afgørelse. Meningen har været den, at man har villet give en An- visning til, hvorledes det *kun*de ske, at man, fordi man vidste, at mange vare vanskelig stillede i denne Henseende, at de

fleste ikke vidste, hvorledes de skulde bære sig ad, vilde give en saadan Anvisning. Jeg kan indrømme det ærede Medlem, at det maaske kan være et Spørgsmaal, om man har været heldig med at give disse Bestemmelser, og at det har vist sig, at Bestemmelserne kunne misforstaaes. Jeg har netop haft Anledning til at gøre Em- bedsmænd opmærksomme paa, at de ikke maatte misforstaaes og ikke bruges saaledes, at de bleve et Tryk for Befolkningen. Er der enkelte Ting, som kunne medføre Vanskeligheder, kan jeg forsikre det ærede Medlem, at Ministeriet, saa længe jeg har den Ære at være Minister, skal stille sig overordentlig velvillig og være beredvillig til at afhjælpe Manglerne.

Vi komme saa til et tredje Spørgs- maal: Afskedigelsen af en Præst. Det ærede Medlem omtalte, at Pastor Rasmussen var bleven afskediget, fordi han havde ladet sig besegle i den irvingianske Menig- hed. I den Anledning maa jeg maaske sige, at ogsaa over for den irvingianske Menighed have vi i de Aar, jeg har siddet i det kirkelige Raad, bestræbt os for at stille os saa imødekommende som muligt. Jeg maa maaske først gøre nogle Bemærk- ninger om, hvorledes den irvingianske Menigheds Stilling i det hele er. Denne Menighed anser sig selv for at være og vil altsaa søge at blive den alt omfattende kristelige Menighed, som skal kunne ind- drage alle andre kristelige Trossamfund under sig. Det er derfor noget, som Ir- vingianerne gøre Fordring paa, under hvilket Kirkesamfund de end leve, at de henhøre under det Kirkesamfund, i hvis Midte de leve. Lever en Irvingianer under et romersk-katolsk Kirkesamfund, vil han henhøre under det, og lever han i et evangelisk-luthersk Kirkesamfund, vil han henhøre til det, og lever han i et reformeret, vil han henhøre under det reformerte Kirke- samfund. Og Irvingianerne have i deres Dogmer og Ritus befittet sig paa at ind- rette sig saaledes, at de kunne være i For- bindelse med alle Kirkesamfund. Men det ærede Medlem vil vist forstaa, at ikke et eneste Kirkesamfund vil anerkende dette, at den irvingianske Menighed er et Over- kirkesamfund, som kan optage alle kriste- lige Kirkesamfund i sig. Derfor har den Udtalelse fra en Mands Side, at han, skønt han er indtraadt i det irvingianske Tros- samfund, regner sig med til den danske Folkekirke, ikke meget paa sig. Den kunne vi ikke anerkende fra et kirkeligt Stand- punkt.

Det var blevet Tilfældet netop paa